

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžik/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201676
Dátum vydania rozhodnutia: 21.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015201676.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členiek senátu JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci sťažovateľa: Transparency International Slovensko, občianske združenie, so sídlom Bajkalská 25, 827 18 Bratislava, IČO: 31 817 823, právne zastúpený: Nechala & Co. s. r. o., so sídlom Továrenská 10, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, Limbová 2, 837 52 Bratislava, za účasti: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Mamatyova 17, 850 05 Bratislava, IČO: 35 937 874, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 13.08.2015, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/235/2015-57 zo dňa 17.01.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/235/2015-57 zo dňa 17.01.2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správny súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 13.08.2015 v spojení s rozhodnutím Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s. zo dňa 09.07.2015 pre ich nezákonnosť.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že sa stotožnil s názorom žalovaného, že v danom prípade nenastala fikcia zamietavého rozhodnutia a že Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. postupovala pri sprístupňovaní informácií v súlade s ust. § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej aj „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“, „zákon č. 211/2000 Z. z.“ alebo „infozákon“).

3. Ďalej prvostupňový súd uviedol, že Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. postupovala v súlade s ust.

§ 18 ods. 1 infozákona a proti takémuto rozhodnutiu nie je možné podať opravný prostriedok.

4. Ďalej poukázal vo svojom rozhodnutí na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/2006 a v tejto súvislosti uviedol, že nie je možné stotožniť sa s názorom žalobcu, že Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. má plnú informačnú povinnosť tak, ako to žalobca v žalobe uvádza.

5. O trovách konania rozhodol krajský súd v súlade s § 167 SSP tak, že žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože tento v konaní úspešný nebol a žalovaný ako aj ďalší účastník konania si trovy konania neuplatňovali.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

6. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/235/2015-57 zo dňa 17.01.2017 podal žalobca v podaní sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) dňa 07.04.2017 kasačnú sťažnosť podľa ust. § 438 SSP, ktorou sa domáhal zrušenia vyššie citovaného rozsudku Krajského súdu v Bratislave a vrátenia veci na ďalšie konanie, resp. zmeny napadnutého rozsudku tak, že kasačný súd zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

7. Kasačnú sťažnosť sťažovateľ odôvodnil tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní veci porušil zákon tým, že

- nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a
- odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

8. Sťažovateľ pokladá za nesprávne právne posúdenie vykonané Krajským súdom v Bratislave spočívajúce v tom, že Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. podľa neho nemá plnú informačnú povinnosť a tiež ďalej v tom, že nedošlo k fikcii vydania zamietavého rozhodnutia.

9. Ďalej sťažovateľ namietal riadne, zákonné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré považuje za nezákonné a nedostatočné.

10. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené dňa 22.05.2017, uviedol, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach vo veci a navrhuje, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

11. Pribratý účastník konania Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti, ktorú krajskému súdu doručila 22.05.2017, uviedla, že predmetný právoplatný rozsudok Krajského súdu v Bratislave vychádzal z riadneho, zákonného a presvedčivého rozhodnutia súdu. Mal za to, že jednotlivé časti odôvodnenia na seba logicky nadväzujú, pričom je z nich zrejma úvaha, ktorou sa riadil správny súd pri rozhodovaní v merite veci. Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. sa nestotožňuje s názorom, že odôvodnenie je obsiahnuté len na strane 16 bod 45. až 48., keďže celé odôvodnenie vníma ako súvislý text.

12. Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. má z charakteru odôvodnenia za to, že správny súd sa v plnej miere stotožnil s argumentáciou, ktorú uviedla Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. vo svojom vyjadrení ako aj s rozhodnutím žalovaného.

13. Informačná povinnosť Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s. (ďalej len „VšZP“) je tvorená prienikom ust. § 2 ods. 1 a 3 zákona o slobode informácií, čo v celom rozsahu korešponduje s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06. Na základe predmetného ustanovenia poskytuje VšZP informácie o svojej rozhodovacej činnosti, do ktorej patrí schvaľovanie plánovanej ústavnej zdravotnej starostlivosti v inom členskom štáte podľa ust. § 9f zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom

poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 580/2004 Z. z.“) a vydávanie výkazov nedoplatkov podľa ust. § 17a citovaného zákona.

14. VŠZP je taktiež aj povinnou osobou podľa § 2 ods. 3 zákona o slobode informácií a s prihliadnutím na ust. § 3 ods. 2 zákona o slobode informácií je povinná poskytovať iba informácie, ktoré sa týkajú hospodárenia s verejnými prostriedkami a o obsahu plnení a činnostiach vykonávaných na základe uzatvorenej zmluvy.

15. V tejto súvislosti VŠZP poukazuje aj na skutočnosť, že v predmetnom rozhodnutí je taktiež uvedené, že iné subjekty (ktoré netvorí súčasť orgánov verejnej moci) ústavne zakotvenú povinnosť poskytovať informácie každému nemajú. Má za to, že s prihliadnutím na charakter činnosti žalovaného nemožno ho do žiadnej z uvedených kategórií zaradiť, a preto VŠZP nedisponuje plnou informačnou povinnosťou.

16. K otázke fikcie vydaných zamietavých rozhodnutí VŠZP uvádza, že má povinnosť informácie v zmysle informačnej povinnosti sprístupňovať a nie odôvodňovať ich validnosť, keďže takáto úloha jej zo zákona o slobode informácií nevyplýva.

17. Ďalej uviedla, že z formulácie otázky žiadateľa (sťažovateľa) vyplynulo, že žiadateľ má záujem o sprístupnenie informácií o žiadostiach o uzatvorenie zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti v medicínskom odbore rádiológia (s výberom pre CT a MR diagnostiku) spoločne s informáciou o tom, z akého dôvodu bol, resp. nebol uzatvorený zmluvný vzťah s jednotlivými poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti.

18. V sprístupnenej informácii sú detailne popísané hlavne kritériá, ktoré VŠZP berie do úvahy pri schvaľovaní žiadostí s poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti v odbore rádiológia. Ide predovšetkým o prístrojové vybavenie, geografickú dostupnosť siete, potrebu vyšetrení, či kapacitnú priepustnosť. Jednotlivé body boli detailne opísané v odpovedi VŠZP č. Z149976/2015 zo dňa 09.07.2015.

19. VŠZP taktiež sprístupnila odkazom na internetovú stránku VŠZP zoznam prijatých žiadostí spoločne aj s uvedením informácie o dôvodoch, pre ktoré VŠZP zmluvu s poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti uzatvorila, resp. neuzatvorila. Má za to, že hoci položená otázka bola nad rámec informačnej povinnosti, odpoveď bola žiadateľovi sprístupnená. Zdôrazňuje, že z charakteru položenej otázky nevyplýva, že sťažovateľ požadoval sprístupniť informácie aj o detailných prepočtoch.

20. K otázke namietaného odklonu od rozhodovacej praxe kasačného súdu VŠZP uvádza, že má špecifické postavenie, ktoré je odlišné s tým, ktoré má napríklad VZP v Českej republike. V tejto súvislosti konštatovala, že vzhľadom na osobitné postavenie VŠZP nie je možné jednoznačne vždy interpretovať aj iné rozhodnutia kasačného alebo ústavného súdu, keďže tie sú väčšinou tvorené pre orgán verejnej moci, resp. orgán, ktorý je výlučne prvkom verejného práva. VŠZP však takýmto orgánom z hľadiska práva nie je.

21. VŠZP preto navrhuje, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť v celom rozsahu zamietol a nepriznal účastníkom nárok na náhradu trov konania.

III.

Konanie na kasačnom súde

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd príslušný podľa ust. § 11 písm. g) SSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk podľa ust. § 137 ods. 4 SSP v spojení s ust. § 452 ods. 1 SSP.

23. Najvyšší súd SR po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s

ust. § 449 ods. 1 SSP preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

24. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

25. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

26. Predmetom skúmania kasačného súdu bolo rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa tento domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 13.08.2015 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím VŠZP zo dňa 09.07.2015.

27. Najvyšší súd SR mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že sťažovateľ doručil e-mailom dňa 07.07.2015 VŠZP žiadosť o sprístupnenie informácií uvedených v štyroch bodoch žiadosti podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorou sa domáhal sprístupnenia nasledovných informácií:

1. Analýza súčasnej siete CT a MR pracovísk, z ktorej vychádza nová stratégia nákupu CT a MR diagnostiky.

2. Prepočty geografickej dostupnosti a kapacitnej priepustnosti pre jednotlivé lokality, ktoré sú vyznačené na mapách Metodiky tvorby siete CT a MR pracovísk, ako aj zdroje, z ktorých pochádzajú dáta použité v týchto prepočtoch.

3. Dátum zberu dát pre vypracovanie analýzy siete CT a MR pracovísk.

4. Žiadosti, ktoré žiadatelia podali od 01.04.2015 v rámci typu ZS: SVLS, odbornosť: rádiológia (+ JSZ) vrátane hodnotenia týchto žiadostí zo strany VŠZP (t. j. zoznam kritérií, ktoré VŠZP brala do úvahy pri posudzovaní žiadostí a vyhodnotenie plnenia týchto kritérií jednotlivými žiadateľmi), dátumu prijatia a dátumu vyhodnotenia žiadosti.

28. VŠZP žiadosť sťažovateľa zo dňa 07.07.2015 prijala a v medziach § 76 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zdravotných poisťovniach“ alebo „zákon č. 581/2004 Z. z.“) uvedené informácie sprístupnila v rozsahu, o ktorom sa domnievala, že je dostačujúci.

29. Sťažovateľ mal za to, že mu VŠZP požadované informácie fakticky nesprístupnila v troch zo štyroch bodov, a tak mal za to, že došlo k fikcii negatívneho rozhodnutia. Sťažovateľ toto rozhodnutie napadol rozkladom zo dňa 23.07.2015, ktorý bol žalovanému doručený dňa 28.07.2015. V rozklade sťažovateľ okrem nespĺnenia si informačnej povinnosti zo strany VŠZP uviedol, že rozhodnutie považuje za nezákonné aj vzhľadom na absenciu jeho obligatórnych náležitostí rozhodnutia.

30. Na rozklad sťažovateľa odpovedal dňa 13.08.2015 minister zdravotníctva SR, podľa ktorého nedošlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia, ale došlo k sprístupneniu informácií, a preto podľa jeho názoru nevznikol dôvod na podanie rozkladu proti fiktívnemu rozhodnutiu VŠZP o nesprístupnenie informácií podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

31. Odpoveď ministra zdravotníctva považoval sťažovateľ za rozhodnutie, voči ktorému podal dňa 07.10.2015 žalobu podľa ust. § 249 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

32. O žalobe bolo rozhodnuté vyššie špecifikovaným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave.
IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

33. Podľa ust. § 1 zákona č. 211/2000 Z. z. (v znení účinnom v čase podania žiadosti), tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

34. Podľa ust. § 2 ods. 1 citovaného zákona, osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

35. Podľa ust. § 3 ods. 1 citovaného zákona, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

36. Podľa ust. § 16 ods. 1 citovaného zákona, informácie sa sprístupňujú najmä ústne, nahliadnutím do spisu vrátane možnosti vyhotoviť si odpis alebo výpis, odkopírovaním informácií na technický nosič dát, sprístupnením kópií predloh s požadovanými informáciami, telefonicky, faxom, poštou, elektronickou poštou. Ak informáciu nemožno sprístupniť spôsobom určeným žiadateľom, dohodne povinná osoba so žiadateľom iný spôsob sprístupnenia informácie.

37. Podľa ust. § 17 ods. 1 citovaného zákona, žiadosť o sprístupnenie informácií povinná osoba vybaví bez zbytočného odkladu, najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa podania žiadosti alebo odo dňa odstránenia nedostatkov žiadosti podľa § 14 ods. 2 a 3 a do 15 pracovných dní, ak sa sprístupňuje informácia nevidiacej osobe v prístupnej forme podľa § 16 ods. 2 písm. a), ak tento zákon neustanovuje inak.

38. Podľa ust. § 18 ods. 1 citovaného zákona, ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

39. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

40. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia, ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu. Za deň doručenia rozhodnutia sa v tomto prípade považuje tretí deň od uplynutia lehoty na vybavenie žiadosti (§ 17).

41. Podľa § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 citovaného zákona, proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

O odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

Rozhodnutie o odmietnutí žiadosti možno preskúmať v súdnom konaní podľa osobitného zákona.

42. Podľa § 22 ods. 1 citovaného zákona, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na

konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

43. Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

44. Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie správneho orgánu musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

45. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

46. Sťažovateľ mal za to, že v danom prípade odpoveď VŠZP č. Z149976/2015 zo dňa 09.07.2015, ako aj list Ministerstva zdravotníctva SR č. Z36109-2015-OP zo dňa 13.08.2015 je treba považovať za nezákonné fiktívne rozhodnutie, a to najmä z dôvodu nepreskúmateľnosti pre absenciu podstatných náležitostí, ktoré rozhodnutie musí obsahovať.

47. Ďalej sťažovateľ tvrdil, že v skutočnosti VŠZP všetky požadované informácie fakticky nespriístupnila, a to pri troch zo štyroch bodov žiadosti.

48. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie, si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj procesnoprávnymi predpismi.

49. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

50. Kasačný súd preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

51. Najvyšší súd SR po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti a po preskúmaní napadnutého rozsudku konštatoval, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

52. Podľa ust. § 139 ods. 2 SSP, v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

53. S poukazom na vyššie citované ustanovenie kasačný súd sa musel stotožniť s argumentmi sťažovateľa pokiaľ ide o vytýkaný nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu.

54. Z obsahu žaloby vyplýva, že sťažovateľ videl nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu v nedostatočnom rozsahu sprístupnených informácií, čo sťažovateľ považoval za faktické nesprístupnenie požadovaných informácií, hoci VŠZP na žiadosť o sprístupnenie informácií zareagovala listom. Napriek tejto skutočnosti minister zdravotníctva vo svojej odpovedi voči rozkladu uviedol, že neexistoval dôvod na vznik fiktívneho rozhodnutia, nakoľko VŠZP konala. S týmto názorom sa sťažovateľ nestotožnil a zdôraznil, že trvá na tom, že informácie poskytnuté neboli, resp. neboli poskytnuté v požadovanom rozsahu.

55. Ďalej sťažovateľ v žalobe namietal, že VŠZP bola po doručení žiadosti o sprístupnenie informácií povinná buď požadované informácie sprístupniť, resp. v prípade ak nebolo možné žiadosti vyhovieť hoci len sčasti, bola povinná postupovať podľa ust. § 18 ods. 4 infozákona.

56. Sťažovateľ v žalobe ďalej tvrdil, že keďže k tomuto postupu neprišlo, došlo k porušeniu zákona, pretože v danom prípade bolo potrebné vydať i keď len čiastočné zamietavé rozhodnutie. Nakoľko príslušná osoba, ktorou je Ministerstvo zdravotníctva SR, nevydalo zamietavé rozhodnutie vo veci, nastala fikcia zamietavého rozhodnutia. Sťažovateľ voči tomuto fiktívnemu rozhodnutiu podal rozklad, na ktorý mu bola zaslaná odpoveď ministra zdravotníctva SR. Aj keď tento list možno považovať za rozhodnutie, toto neobsahuje predpísané náležitosti podľa ust. § 47 správneho poriadku.

57. Ďalšou žalobnou námietkou, ktorú uplatnil sťažovateľ v žalobe, bola problematika rozsahu informačnej povinnosti VŠZP. Kasačný súd konštatuje, že v danom prípade je možné stotožniť sa v celom rozsahu s právnym názorom sťažovateľa, a síce, že Krajský súd v Bratislave sa s vyššie uvedenými žalobnými námietkami nezaoberal dostatočným spôsobom, nepreskúmal dostatočným spôsobom všetky žalobné námietky, preto podľa názoru kasačného súdu postupoval nedôsledne, čím postihol napadnutý rozsudok znakom nepreskúmateľnosti, pričom uvedeným postupom bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý a riadny súdny proces, právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ako aj zásada spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

58. V tejto súvislosti poukazuje kasačný súd na nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 115/03, z ktorého vyplýva: „...Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“.

59. Najvyšší súd SR po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu konštatoval dôvodnosť kasačnej sťažnosti.

60. Podľa ust. § 47 správneho poriadku, odôvodnenie je obligatórnu náležitosťou rozhodnutia. Z odôvodnenia by mali byť účastníkom konania zrejmé všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, spôsob akým správny orgán vykonané dôkazy v konaní zhodnotil. Taktiež by správny orgán mal v odôvodnení reagovať na návrhy, námietky a vyjadrenia účastníkov konania. Odôvodnenie musí byť natoľko presvedčivé, aby strana, ktorej bola uložená nejaká povinnosť a vo veci nebola úspešná, bola ochotná na podklade dôvodov rozhodnutia uloženú povinnosť dobrovoľne splniť. Riadne odôvodnenie rozhodnutia umožňuje jeho preskúmateľnosť, či je zachované právo účastníkov na spravodlivý proces.

61. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že krajský súd v konaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a súd tak rozhodol podľa jeho názoru na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

62. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ kasačnú sťažnosť opieral o dôvody podľa ust. § 440 ods. 1 písm. f), § 440 ods. 1 písm. g) a § 440 ods. 1 písm. h) SSP.

63. V kontexte tohto prípadu sa aj podľa názoru kasačného súdu krajský súd vo svojom značne rozsiahlom odôvodnení vo veľkej miere venoval zhrnutiu doterajšieho administratívneho konania, avšak podľa názoru kasačného súdu sa nedostatočne zaoberal samotnými žalobnými dôvodmi sťažovateľa, ako aj ustálenou súdnou praxou kasačného súdu.

64. Senát Najvyššieho súdu SR uvádza, že preskúmaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave je nepreskúmateľný, nakoľko krajský súd sa vo svojom odôvodnení dostatočným spôsobom nezaoberal žalobnými dôvodmi sťažovateľa.

65. Kasačný súd preto postupoval podľa ust. § 462 ods. 1 SSP a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/235/2015-57 zo dňa 17.01.2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

66. V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu dostatočným a vyčerpávajúcim spôsobom sa vysporiadať so žalobnými námietkami uvedenými v žalobe zo dňa 05.10.2015. Hlavnú pozornosť je potrebné venovať najmä otázke vzniku fikcie predmetného rozhodnutia a s ňou súvisiacimi lehotami, ďalej otázke rozsahu informačnej povinnosti VŠZP, ako aj rozsahu sprístupnených informácií.

67. V ďalšom konaní bude preto potrebné, aby krajský súd postupoval v intenciách zákonnej povinnosti rozhodnúť vo veci na podklade spoľahlivo a dostatočne zisteného skutkového stavu. Krajský súd v ďalšom konaní rozhodne aj o trovách kasačného konania.

68. Podľa ust. § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy veci vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu do ktorého pôsobnosti patrí.

69. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v senáte zloženom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.